

Ἡ ζωντανή σοφία

Αρχιμ. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα προσκυνούμε τὰ Πάθη καὶ τὸν Θάνατο Κάποιου, πού ποτέ Του δέν τό «ἔπαιξε» φιλόσοφος. Εἶναι ὁ Ἴδιος ἡ Πηγὴ τῆς Ἀληθινῆς Σοφίας. Εἶναι ἡ ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ αὐτοπροσώπως! Εἶναι τέλειος καὶ Πάνσοφος Θεός· ἀλλά καὶ ὁ τέλειος καὶ ὁ πιό φιλοσοφημένος Ἄνθρωπος.

Ὁ Χριστός, ὡς τέλειος Θεός, εἶναι ὁ μόνος, πού μπορεῖ καὶ νά βλέπει τὸν θάνατο ... ἀφ' ὑψηλοῦ· καὶ νά χαρίζει τὴν μετὰ θάνατον ζωὴ. Ὅμως βλέπουμε ὅτι ὁ Χριστός κατέβηκε στὴν γῆ, ὄχι γιὰ ... τουρισμό· ἀλλά γιὰ νά μπεῖ στὸν χορό ... τοῦ θανάτου! «Ῥφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται...», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἑβρ. 2, 17). Μᾶς σπλαχνίστηκε! Μᾶς θεώρησε ἀδέλφια του! Δέν εἶδε ἐμᾶς, τὰ βάσανά μας καὶ τὸ θάνατό μας ... ἀφ' ὑψηλοῦ!

Γιὰ νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸν θάνατο, κατέβηκε ὁ Ἴδιος στὴν γῆ. Ἔγινε ἄνθρωπος. Καὶ μπῆκε ὁ Ἴδιος στὰ βάσανά μας καὶ στὴν τελικὴ ἀγωνία τοῦ θανάτου. Καὶ εἶδε τὸν θάνατο κατὰ μάτα μέν ... ἀλλά ὄχι ψύχραιμα! Ἡ ἀγωνία Του στὴν προσευχὴ Του στὴν Γεθσημανῆ ἦταν τόσο μεγάλη, πού ... ἰδρωσε αἷμα!!! Ποτέ καὶ κα-

νένας ἄνθρωπος δέν ἔνωσε μπροστά στὸν θάνατο τόσο ὑπερβολικὸ ἄγχος, ὥστε νά ἰδρώσει αἷμα!

Ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς, ὁ Χριστός δέχθηκε ἐλεύθερα, νά δοκιμάσει τὸν πιό φριχτὸ ἐσωτερικὸ πόλεμο: τὸν πόλεμο νά ... ἀρνηθῆ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Του! Τὸν πόλεμο νά Τὸν παρακούσει· ἔστω καὶ ... τὴν τελευταία Του στιγμὴ νά τὰ παρατήρει! Καὶ μᾶς ἔδειξε, ὅτι ἡ μάχη αὐτὴ κερδίζεται ΜΟΝΟ μέ ΠΡΟΣΕΥΧΗ: Προσευχὴ ἐξομολόγησης: «Πατέρα μου, δέν μπορῶ! Εἶναι πολὺ πικρὸ τὸ ποτήρι, πού πρέπει νά πιῶ! Δέν καταπίνεται! Δέν πάει κάτω!» Προσευχὴ ἰκεσίας: «Πατέρα μου, εἰ δυνατόν, κάνε νά μὴ πιῶ αὐτὸ τὸ ποτήρι!» Ἀλλά καὶ Προσευχὴ ὑπακοῆς: «Πατέρα μου, τελικὰ νά γίνει, ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλά ὅπως θέλεις Ἐσύ!»

Ἔτσι, πάλι ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς, ὑπέταξε ἐλεύθερα τὸ ἀνθρώπινο θέλημά Του στό θέλημα τοῦ Πατέρα Του. Καὶ νίκησε τὸν θάνατο, ἀφοῦ ἤπιε τὸ πικρὸ ποτήρι του ... μέχρι τὴν τελευταία σταγόνα!

Ὁ Χριστός μέ τὴν προσευχὴ Του στὴν Γεθσημανῆ, μᾶς ἔδειξε ὅτι ὁ θάνατος δέν νικιέται μέ φευτο-φιλοσοφίες καὶ μέ φευτο-παλληκαριές· νικιέται μέ τὴν ἐλεύθερη ὑπακοή στό Πάνσοφο Θέλημα τοῦ Θεοῦ· νικιέται μέ τὴν γνήσια πίστη στὸν Χριστό, πού εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ Σοφία καὶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ Ζωή.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 13 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 22 ΜΑΪΟΥ 2016

Χαρά = Ἀνάσταση = Ἐκκλησία

Ἡ Ὁρθοδοξία τονίζει τὸ ἀπόλυτο. Κάποιος πού δέν εἶναι «Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», πού δέ νίκησε τὸ θάνατο πεθαίνοντας καὶ ἀναστάνοντας τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ σωτηρία μας καὶ ἡ ἐλπίδα μας. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε ὅτι ὑπῆρξε ἀληθινὴ ἀνάσταση ἐκ τῶν νεκρῶν, μέ τὴν ἔννοια ὅτι τὸ ἀνθρώπινο σῶμα τοῦ Χριστοῦ ξαναενώθηκε μέ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ του καὶ ὅτι ὁ τάφος βρέθηκε ἀδειανός.

«Ἐμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων». Ὁ ἀναστημένος Χριστός μᾶς στέλνει μέσα στὸν κόσμο νά μοιραστοῦμε μέ ἄλλους τὴ «μεγάλὴ χαρὰ» τῆς Ἀνάστασής του. Ὁ πατήρ Alexander Schmemmann γράφει: «Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ ὁ Χριστιανισμὸς ὑπῆρξε ἡ διακήρυξη τῆς χαρᾶς, τῆς μόνης δυνατῆς χαρᾶς πάνω στὴ γῆ... Δίχως τὴ διακήρυξη αὐτῆς τῆς χαρᾶς ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀκατανόητος. Μόνον ὡς χαρὰ ἡ Ἐκκλησία ἔγινε νικητριά μέσα στὸν κόσμο κι ἔχασε τὸν κόσμο ὅταν ἔχασε τὴν χαρὰ, ὅταν ἔπαψε νά εἶναι μάρτυρας αὐτῆς τῆς χαρᾶς. Ἀπ' ὅλες τίς κατηγορίες ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἡ πιό τρομερὴ ἐκφράστηκε ἀπὸ τὸν Nietzsche ὅταν εἶπε ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δέν εἶχαν χαρὰ ... «Μὴ φοβεῖσθε ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην» -ἔτσι ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο καὶ τελειώνει: «καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης...». Κι ἐμεῖς πρέπει νά ἐπανακτήσουμε τὸ μήνυμα τῆς μεγάλης χαρᾶς».

Γράφει ὁ π. Δημήτριος Staniloae: «Ἡ βαθειὰ προέλευση τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς χαρᾶς πού χαρακτηρίζουν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ πού εἰσχωροῦν σ' ὅλη τὴ λατρεία της εἶναι ἡ Ἀνάσταση. Τὸ Πάσχα, τὸ κέντρο τῆς Ὁρθόδοξης Λατρείας, εἶναι μία ἔκρηξη χαρᾶς, εἶναι ἡ ἴδια χαρὰ πού ἔνωσαν οἱ Ἀπόστολοι ὅταν εἶδαν τὸν ἀναστημένο Σωτῆρα. Εἶναι ἡ ἔκρηξη τῆς χαρᾶς τοῦ σύμπαντος στό θρίαμβο τῆς ζωῆς, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συντριπτικὴ θλίψη γιὰ τὸ θάνατο -τὸ θάνατο πού ἀκόμη καὶ ὁ Κύριος τῆς ζωῆς ἔπρεπε νά ὑποφέρει ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος. Τώρα ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν γεμίσει μέ τὴ βεβαιότητα τῆς ζωῆς, ἐνῶ πρὶν ὅλα πῆγαιναν σταθερὰ πρὸς τὸ θάνατο».

Δέν θέλουμε Ανάσταση

Στεργίου Ν. Σάκκου

Άκούγεται σκληρή και κινεῖ ἴσως τήν δυσπιστία τοῦ ἀνυποφίαστου ἀναγνώστη ἢ διαπίστωση ὅτι δέν θέλουμε τήν Ἀνάσταση. Ποιός τυφλός δέν θέλει τά μάτια του, ποιός ἄρρωστος δέν ἀποζητᾷ τήν γιαιτρεία του; Κι εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μάτια στό σκοτάδι τῆς κακῆς μας τύφλας, ὑγεία στήν βασιανιστική ἀρρώστια τῆς θνητότητός μας, ἡ σωτήρια διέξοδος ἀπό τό ἀδιέξοδο τοῦ παρόντος κόσμου στόν ἄπειρο καί ἅγιο κόσμο τῆς αἰωνιότητος, τό πέρασμά μας ἀπό τήν φθορά στήν ἀφθαρσία.

Εἶναι γεγονός ἀτράνταχο ἡ Ἀνάσταση. Δέν στηρίζεται στήν πίστη μας, ἀλλά αὐτή θεμελιώνει καί στηρίζει τήν πίστη. Πρίν δύο χιλιάδες χρόνια τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκρούσθηκε μέ τόν θάνατο καί φάνηκε νά ὑποτάσσεται στήν μοῖρα τοῦ θνητοῦ Ἀδάμ: «ἀπέθανε καί ἐτάφη». Ἐπειδή ὅμως δέν ἦταν ἕνας κοινός ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέν παρέμεινε στό μνήμα, ἀλλά «ἀνέστη καί ὤφθη». Νίκησε τόν θάνατο καί ἀναστήθηκε, στάθηκε πάλι ὄρθιος καί ζωντανός -τόν εἶδαν καί τόν ἀναγνώρισαν πολλοί- λυτρώνοντας τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν κυριαρχία καί τόν φόβο τοῦ θανάτου.

Ἦστόσο, οἱ ἄνθρωποι δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση! Δέν χρειάζεται μεγάλη

ἔρευνα οὔτε ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερη μελέτη γιά νά καταλάβει κανείς ὅτι ἡ σημερινή κοινωνία, ἀκόμη καί ἡ λεγόμενη «χριστιανική», δέν εἶναι καθόλου δεκτική τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ρίξτε μιὰ ματιά γύρω σας καί θά διαπιστώσετε ὅτι πολλοί εἶναι οἱ θιασῶτες τοῦ ἐπικουρείου ὕλισμοῦ, πού δόγμα του ἔχει τό «φάγωμεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Τίποτε δέν μποροῦν νά δοῦν πέρα ἀπό τήν ταφόπλακα, διότι ἔχουν αὐτοεγκλωβισθεῖ στά ἐνδογήνια. Γι' αὐτό μικροί καί μεγάλοι πανικοβλήθηκαν ἐν ὄφει τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Ἡ ἀπώλεια ἢ ἔστω ὁ περιορισμός τῆς ἀνέσεως καί εὐμάρειας πού ἀπολάμβαναν, τούς φαίνονται ἀνυπόφορα, ἀβάσταχτη ἢ μή ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν, ἡ στέρηση τῶν ἀπολαύσεων.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Ἀνάσταση, γεγονός ἔξω ἀπό τά ἀνθρώπινα δεδομένα, ἐξ ἀρχῆς δέχθηκε τήν πολεμική τῶν ἀνθρώπων. Κι εἶναι, πράγματι, ἀσύλληπτο καί προκλητικό γιά τήν σκέψη μας τό γεγονός ὅτι οἱ πρῶτοι καί σφοδρότεροι ἀμφισβητίες τῆς Ἀναστάσεως ὑπῆρξαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι πού θά περιμέναμε νά τήν ἐνστερνισθοῦν ἄνευ ὄρων, οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ὅσα εἶδαν καί ἔζησαν κοντά στόν Ἰησοῦ τούς εἶχαν πείσει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, τόν ὁποῖο

ὅμως περιόρισαν στήν ἐνδοκοσμική ὀπτική τους. Δέν ἤθελαν τόν Μεσσία γιά τόν ὁποῖο μίλησαν οἱ προφῆτες, δέν ἐννοοῦσαν νά τόν δεχθοῦν ἔτσι ὅπως ὁ ἴδιος παρουσιάθηκε ταπεινός καί πρᾶος. Στήν δική τους νοοτροπία ὁ Μεσσίας θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ κυρίαρχος κατακτητής, ὁ παντοδύναμος βασιλιάς, ὁ ἀήττητος κοσμοκράτορας. Τόν καμάρωσαν καί τόν ἐπευφήμησαν ὅταν χόρτασε τά πλήθη, ὅταν ἀνέστησε τόν νεκρό Λάζαρο. Ποῦ νά δεχθοῦν ὅτι θά πεθάνει, θά μπεῖ στό μνήμα ὁ Μεσσίας! Ὅταν, λοιπόν, τόν εἶδαν καρφωμένο στόν σταυρό κι ἔπειτα νεκρό στό μνήμα, διασκορπίσθηκαν ἀπογοητευμένοι. Μόνο οἱ ἐχθροί τοῦ Ἰησοῦ ἄρχισαν νά ἀνησυχοῦν μήπως καί ἀναστηθεῖ, ὅπως τό προεῖπε, καί σπεύδουν νά ἀσφαλίσουν τόν τάφο καί βάζουν φρουρούς νά τόν φυλάγουν: ἀπό ποιούς; ἀπό τούς τρομαγμένους καί ἀπελπισμένους μαθητές πού ἀπερίφραστα ὁμολογοῦν ὅτι «ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστίν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ» (Λκ 24,21). «ἠλπίζομεν» κάποτε. Τώρα ὅμως οἱ ἐλπίδες διαφεύσθηκαν, ἔσβησαν.

Κι ὅμως, ὁ Ἰησοῦς ἔσπασε «τά κλεῖθρα τοῦ ἄδου» καί ἀναστήθηκε. Αὐτός πού δίδαξε τήν ἀλήθεια ἢ ὁποῖα ἀγιάζει καί ἐλευθερώνει, πού μέ τά σημεῖα, τίς θεραπείες καί νεκραναστάσεις πού ἔκανε ἀποκάλυψε τήν θεϊκή του αὐθεντία, τήν ἐπικυρώνει τώρα μέ τό σημεῖο τῶν σημείων, τήν Ἀνάστασή του. Βεβαιωμένοι γι' αὐτήν ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις του οἱ μέχρι

τότε δειλοί μαθητές, γίνονται ἀπόστολοι καί «ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες» καταθέτουν στόν κόσμο τήν ἀξιόπιστη μαρτυρία τους ὅτι «Χριστός ἀνέστη». Ἔτσι, ἀπό τό κενό μνήμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ χύνεται τό φῶς τῆς ἐλπίδας. Ἀνοίγει ὁ νέος δρόμος τῆς ζωῆς καί τῆς αἰώνιας εὐτυχίας μας, στόν ὁποῖο βαδίζουμε μέ τήν μετάνοια καί τήν πίστη.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται τό πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἀπορρίπτει τόν Ἰησοῦ Χριστό. Θαυμάζει τήν καλωσύνη καί τήν ἀγάπη του, τίς τόσες εὐεργεσίες πού σκόρπισε στήν γῆ. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι πού τόν ἐνοχλεῖ! Ἄν ἔμενε νεκρός στό μνήμα ὁ Ἰησοῦς, θά εἶχε τήν συμπάθεια τῶν πολλῶν. Εἶναι ἀνεπιθύμητος καί πολεμεῖται σήμερα ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι ἀναστημένος καί τό ἄγγελμα τῆς ἀναστάσεως του ἔχει ὡς ἄμεση συνέπεια τό παράγγελμα τῆς δικῆς μας μετανοίας, τήν ἀπάρνηση τῶν παθῶν.

Ἐνας Χριστός πού δέν ἀναστήθηκε μπορεῖ κάλλιστα νά ταυτισθεῖ μέ τούς ἄπειρους θεούς καί θεές τῆς εἰδωλολατρίας, πού ὄχι μόνο δέν ἀπαγορεύουν, ἀλλά καί ἐπιδοτοῦν τά πάθη. Τί γίνεται ὅμως μέ τόν ἀναστημένο Χριστό πού διαβεβαιώνει ὅτι «ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Πῶς νά τόν ἀνεχθεῖς νά ἐλέγχει τίς παρεκτροπές σου, νά περιορίζει τίς κακίες σου, νά ρυθμίζει τήν ζωή σου; Νά γιατί οἱ πολλοί δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση!